

ANI DE LICEU

**REVISTA ELEVILOR ȘI A CADRELOR DIDACTICE
DE LA LICEUL TEORETIC „DR. MIHAI CIUCĂ” SĂVENI**

Ediția I, anul 2018 (Nr. 3/2018) - apariție semestrială

1

PROFESORI COORDONATORI:

CHÎTORESCU CRISTINA

MANDACHE MONICA

NĂPÎRCĂ FELICIA

GORESCU CARMEN

ANI DE LICEU

Revista Elevilor Și A Cadrelor Didactice De La Liceul Teoretic

”Dr. Mihai Ciucă”Săveni

PROFESORI COORDONATORI:

CHIORESCU CRISTINA

MANDACHE MONICA

NĂPÎRCĂ FELICIA

GORESCU CARMEN

2

Editat de:

Liceul Teoretic ”Dr. Mihai Ciucă”Săveni

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Inspector Școlar General Adjunct, prof. Otilia Sandu

Inspector școlar prof. Ciprian Manolache

Prof. Monica Mandache

Prof. Felicia Năpîrcă

Prof. Carmen Gorescu

eleva Elena Năpîrcă

Nota: Conținutul lucrărilor cuprinse în această revistă, corectitudinea numelor autorilor și a culegerii textului sunt, în totalitate, responsabilitatea autorilor lucrărilor individuale.

ISSN 2601 - 1646, ISSN-L 2601 - 1646

BALUL BOBOCILOR

Noiembrie 2018

3

SĂPTĂMÎNA EDUCAȚIEI GLOBALE

LUMEA SE SCHIMBĂ ȘI ORAȘUL SĂVENI ODATĂ CU EA!
LICEUL TEORETIC „DR. MIHAI CIUCĂ” | SĂVENI | 19-23 noiembrie 2018

LUMEA SE SCHIMBĂ ȘI ORAȘUL SĂVENI ODATĂ CU EA!

1. **Domeniu:** Educație inter si multiculturală
2. **Perioada:** 19-23 noiembrie 2018
3. **Instituția coordonatoare:**
Liceul Teoretic „Dr. Mihai Ciucă” Săveni

4. **Parteneri/colaboratori:**

- Primăria orașului Săveni
- Centrul Cultural Săveni

5. **Echipa de implementare a proiectului:**

Director Cristina Chiorescu
Director adj. Felicia Năpîrcă
Consilier educativ Monica Mandache
Prof. Carmen Gorescu
Prof. Daniela Aciubotăriței
Prof. Auror Brai
Prof. Drășleucă Mihaela
Documentarist Eugenia Budacă

6

6. **Grup țintă:** elevi, părinți, cadre didactice
7. **Beneficiari direcți:** elevii implicați în proiect
8. **Beneficiari indirecți:** cadre didactice, comunitatea locală
9. **Loc de desfășurare:** sălile de clasă, CDI, Centrul Cultural Săveni
10. **Scop:** Dezvoltarea universului cultural al elevilor prin implicarea în activități dedicate Săptămânii Educației Globale

11. **Obiective:**

- Dezvoltarea capacității de a asculta, a recunoaște, a accepta diferențele și formarea gândirii independente/ a gândirii critice.
- Manifestarea unui interes constructiv pentru problemele comunității și conștientizarea urmărilor deciziilor/ faptelor și asumarea responsabilității pentru acestea.
- Formarea la elevi a respectului pentru viața personală și a celor din jur.

Valori și atitudini:

- Să identifice resurse și oportunități.
- Să fie în același timp creativi și eficienți.
- Să lucreze în echipă, să colaboreze și să fie responsabili.
- Să se adapteze la schimbări.
- Să utilizeze resursele în mod eficient și rațional.
- Să înțeleagă consecințele alegerilor și acțiunilor.
- Să își asume răspunderea pentru sarcini comune, să fie perseverenți și să ia inițiativa la o idee sau a atinge un obiectiv.

12. **Argument:** Procesul globalizării pune acut problema raporturilor local–global la nivelul fiecărei națiuni. Odată cu conștientizarea societății globale și pe măsura angrenării în mecanismele ei, posibilitatea unor decizii izolate pentru comunități și națiuni devine din ce în ce mai redusă. Indivizii, grupurile, comunitățile și națiunile nu se mai pot sustrage acestui proces care universalizează comportamente, moduri de a gândi și de a acționa, stiluri de viață sau amenințări de orice natură.

13. **Resurse umane:** elevi din clasele V-XII;

14. **Resurse materiale:** afișe, panou tematic, video-proiector, laptop, pliante, broșuri, materiale video

15. **Resurse de timp:** 5 zile

16. **Activități:**

Nr. crt.	Denumirea activității	Loc	Perioadă	Responsabili
1.	Activități de organizare, planificare	CDI	12-16 noiembrie 2018	Prof. coordonatori
2.	Concurs de eseuri/creații, literare/ plastice	CDI	19 noiembrie 2018	Profesorii coordonatori
3.	Work-shop „Cum pot schimba eu lumea?”	Sălile de clasă	20 noiembrie 2018	Profesorii coordonatori
4.	Concurs/Expoziție de desene, afișe, sloganuri	CDI	21 noiembrie 2018	Profesorii coordonatori
5.	Diversitate și interculturalitate	Sălile de clasă	22 noiembrie 2018	Profesorii coordonatori
6.	<i>Orașul Săveni- trecut, prezent și viitor</i>	Centrul Cultural Săveni	23 noiembrie 2018	Profesorii coordonatori

17. **Impact:** Atât la nivelul școlii cât și la cel al comunității locale acest proiect va fi un exemplu de bune practici și va schimba mentalitatea greșită a oamenilor în ceea ce privește schimbarea în bine a omenirii, fără ca ei să aibă o contribuție.

Elevii și profesorii din echipa de proiect vor dezvolta relații de colaborare și cooperare în contexte noi. Școala va câștiga mai mult prestigiu în comunitate și va avea o imagine pozitivă privitor la calitatea activităților educative desfășurate.

18. **Rezultate așteptate:**

- ❖ Elevii, profesorii, familiile mai informați privitor la modalitățile de schimbare activă a membrilor grupului țintă la realizarea activităților propuse.
- ❖ Asumarea de roluri și responsabilități în viața socială de către elevi.

19. **Evaluare:**

- Observații pe parcursul derulării proiectului.
- Cantitatea și calitatea produselor estimate
- Rezultatele concursurilor, expoziție
- Schimbarea comportamentelor apărute în cadrul grupurilor țintă

20. **Mediatizare:** pe site-ul școlii, în revista „Ani de liceu”

21. **Diseminare:** în cadrul comisiei de consiliere și orientare

Săptămâna Educației Globale

După un Bal al Bobocilor de nota zece, primarul orașului Săveni, Relu Târziu este implicat din nou în activitățile organizate de Liceul Teoretic „Dr. Mihai Ciucă” Săveni. De această dată, activitățile sunt dedicate Săptămânii Educației Globale, care în acest an s-a desfășurat sub tema „Lumea se schimbă. Noi?”

Proiectul „Lumea se schimbă și orașul Săveni odată cu ea!” l-a adus pe domnul primar dar și pe cadrele didactice inițiatoare ale proiectului din nou în fața elevilor la Centrul Cultural Săveni, unde au fost prezentate transformările prin care a trecut orașul de-a lungul timpului.

Școala altfel – Să știi mai multe să fii mai bun

Excursie Săveni-Suceava-Bistrița-Cluj Napoca-Turda-Alba Iulia-Sighișoara -
Lacul Roșu-Săveni

Prof. Gorescu Carmen

1. Descrierea activității :

Vizitarea unor zone mirifice din peisajul turistic al României dar și socializarea și împărtășirea unor impresii si experiențe ale elevilor

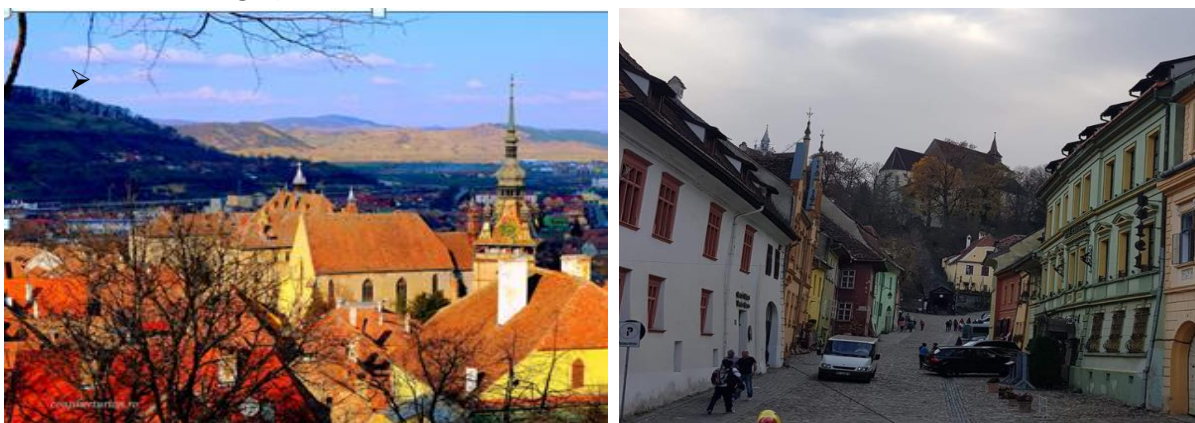
➤ Salina Turda

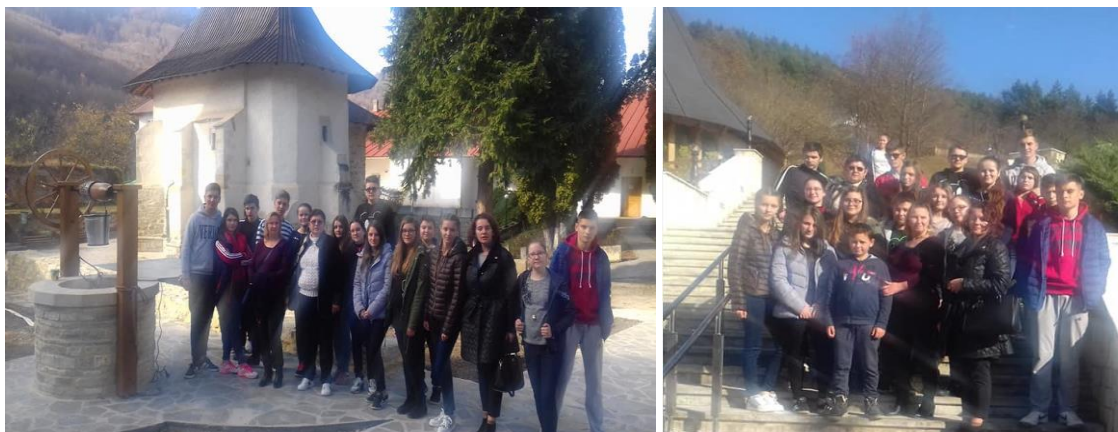
➤ Cetatea Alba Iulia

➤ Cetatea Sighișoara

➤ **Mănăstirea Pîngărați**

11

➤ **Lacul Roșu**

➤ **Cheile Bicazului**

2. Rezultate așteptate:

Excursiile organizate de școală au multiple valențe de informare și educare a elevilor. Acestea, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă pentru că se desfășoară într-un cadru nou, stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoștințe, chiar dacă reclamă efort suplimentar.

La vârsta copilăriei, vârsta “descoperirii lumii”, cunoașterea frumuseților țării ocupă un loc extrem de important. Rolul excursiilor este acela de a înlesni cunoașterea, de a-i aduce pe copii dar și pe cadrele didactice în contact direct cu natura și cu frumusețile naturii, dar și cu oamenii ce o îmbogățesc și o înzestreză neconținut.

Organizarea excursiei răspunde dorinței exprimate elevi de a călători și de a petrece împreună timpul liber, desfășurând activități recreative și instructive.

3. Rezultate înregistrate:

La toate activitățile desfășurate au participat toți elevii, fapt ce dovedește că activitățile realizate au fost nu numai instructiv educative, dar au reușit să trezească interes și o implicare activă a lor.

Formarea, dezvoltarea, modelarea trăsăturilor de voință și caracter în raport cu modelele de comportament creștin prezentate prin exemplificări de origine diversă: povestiri, convorbiri.

Excursiile și drumețiile au caracter relaxant, contribuind în mod categoric la dezvoltarea relațiilor dintre elevi. După perioada școlarității, adolescenții își amintesc cu plăcere de întâmplările din timpul excursiilor organizate la școală.

EXEMPLE DE BUNE PRACTICI

Raport de activitate

În cadrul sesiunii am abordat următoarele teme:

- Cyberbullying;
- Violența în școală și în familie

În timpul activității, am făcut fotografii în clasă și am surprins grupul de copii din spate. Am realizat planșe cu:

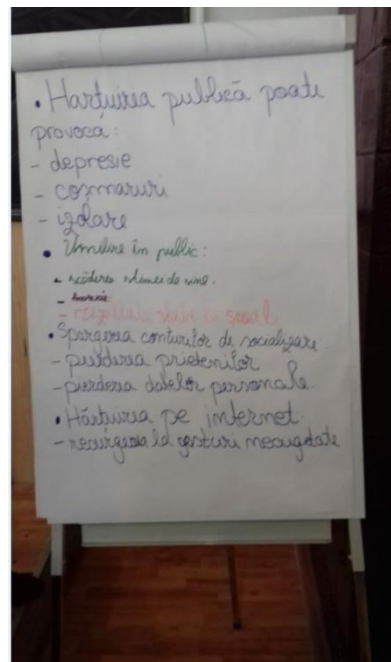
- Vorbim despre cyberbullying, ori de câte ori o persoană...,
- Elementele cheie ale cyberbullying-ului,
- Realizarea unui arbore cu măsuri pentru evitarea și gestionarea situațiilor de cyberbullying.
- Realizarea de creații artistice, literare, ppt-uri

Materiale folosite: videoproiector, flipchart, hârtie, laptop

Grup țintă: elevi: din clasele VIII-XI

Profesori implicate în proiect:

- Năpîrcă Felicia
- Mandache Monica
- Aciubotăriței Daniela
- Brai Auror
- Gorescu Carmen

Dovezi ale activităților

13

Creații artistice

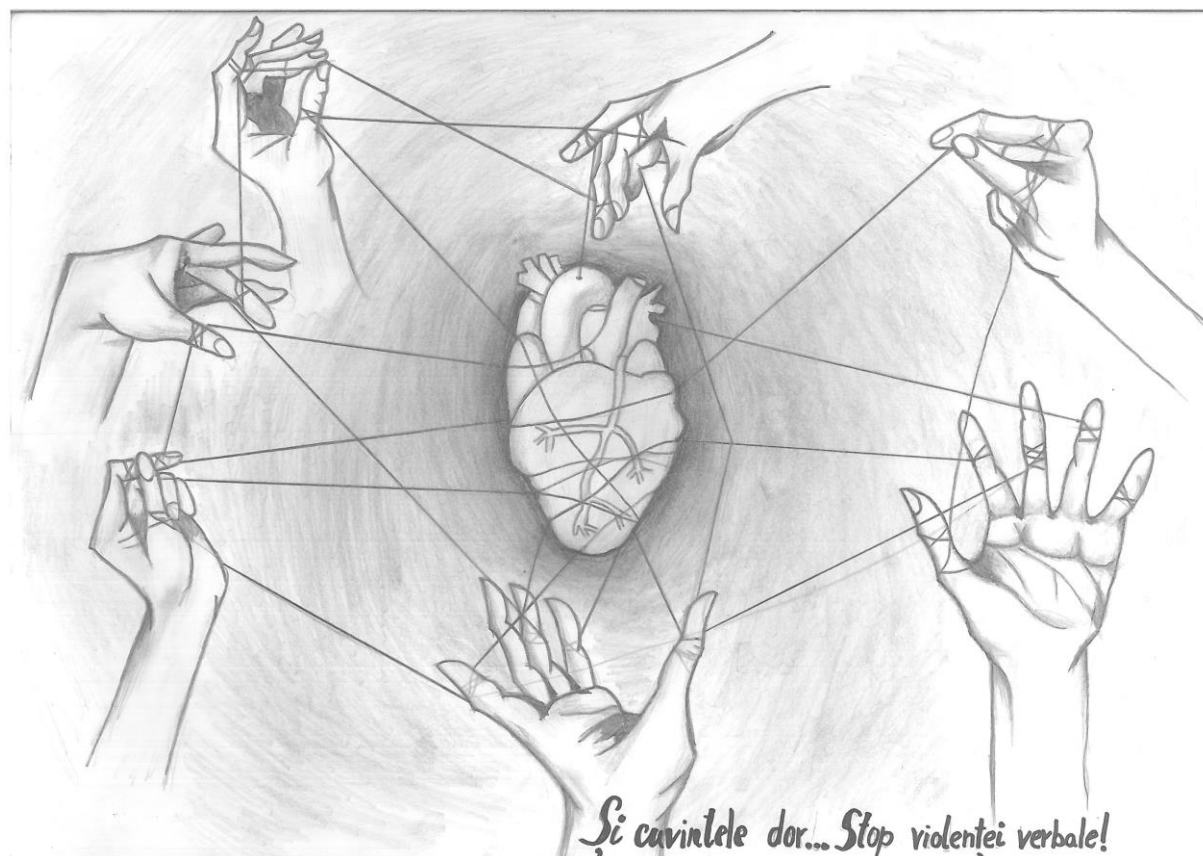
15

Alt motiv pentru care oamenii folosesc violența este pentru a
se simți puternici. ADEVĂRATA PUTERE vine însă din
puterea CONTROLULUI.

Prezenta este definită ca și a manifestare
emoțională prin care cel care acționează dorește
să controleze tot din jurul ei, inclusiv persoana
dănată.

Violența verbală este tot violență!!!

CUVÂNTUL CARE ÎNVINGE

PUȘCAȘU ANDREEA-ELENA, CLASA A VII A,
LICEUL TEORETIC „DR. MIHAI CIUCĂ” LOC.SĂVENI, JUD. BOTOȘANI
PROF. GORESCU CARMEN

Deja te întrebi „Cuvântul care învinge?”
Pare destul de copilăresc și ridicol,
Dar fără un cuvânt se ajunge la sânge,
Se ajunge la droguri și alcool.

Mulți s-ar gândi că pot spune orice,
De fapt trebuie să ai grijă să le gândești
Nu-ți trebuie mari cuvinte filozofice
Doar spunele de parcă tu le primești.

Violența este o armă puternică,
O poți folosi pentru a distruge.
Poate fii o substanță toxică,
Un venin împrăștiat în sânge.

Decât să dai cu pumnii într-un copil,
Mai bine te-ai opri, măcar să-ncerci
Să lași indiferența și să fii mai amabil
Și să-i dai mâna ta ca să-l ridici.

Și desigur că nu se poate fără să apelăm și la părerea profesorilor despre violența în școală

„**MOTTO:** „violența este arma celor slabi”

Mahatma Gandhi: „sunt împotriva violenței deoarece satisfacția este doar temporară, pe când răul făcut este permanent.”

Conștientizat ca fiind o problemă gravă și mediatizat prin „scoaterea de sub presă”, fenomenul violenței în școli a luat amploare în anii de după revoluție ca o consecință a modului în care cetățenii privesc libertatea de expresie.

Într-o societate în care valorile sunt ignorate sau cel mult apreciate temporar iar nonvalorile zornăitoare au succes, când legea junglei a devenit politică de stat cei „mari și tari” vor cu tot dinadinsul să-i domine pe cei „mici și slabi”, n-a fost greu nici pentru cei implicați în procesul didactic să învețe că indiferent dacă au sau nu dreptate, cu cât strigă mai tare și bat cu pumnul în masă au mai multe șanse să câștige o dispută decât dacă manifestă respect și își așteaptă rândul la cuvânt, aducând argumente pertinente.

În cele mai multe școli crește numărul elevilor care nu cunosc noțiunea de respect, care înjură și utilizează expresii triviale la fel de natural cum respiră, amenință și folosesc violența fizică asupra colegilor sau asupra cadrelor didactice, consumă alcool și alte substanțe interzise după care se prezintă dezinvolti și puși pe fapte mari la școală, distrug bunurile școlii și singurele măsuri legale care se pot lua sunt mustrare, scăderea notei la purtare și anunțarea părinților pentru recuperarea prejudiciului. Greu se ajunge la exmatriculare iar cazurile de deviație comportamentală sunt din ce în ce mai multe și mai grave. Cei până în clasa a XI a pot, în cel mai rău caz, să repete anul dacă fac prea multe absențe sau nu promovează la cel mult 3 materii într-un an școlar.

Sigur că există și agresivitatea manifestată de unele cadre didactice asupra unor elevi. Nu există nicio scuză pentru un adult, care fără a fi constrâns îmbrățișează o carieră didactică, să fie violent verbal sau fizic față de un elev. Asemenea oameni nu au ce căuta în învățământ.

În opinia mea, nici o schimbare în bine nu poate apărea peste noapte și este imperios necesară o coerență în legislația în vigoare și o unanimitate în atitudinea decidenților pentru ca peste 4-5 ani să putem vedea primele efecte.”

Violența naște violență !

Profesor Gorescu Carmen

Ce nu a mers bine?

Conform Wikipedia, violența reprezintă folosirea forței și a constrângerii de către un individ, grup sau clasă socială în scopul impunerii voinței asupra altora. Dar eu consider că violența este văzută și percepută de fiecare persoană în moduri diferite. Pentru un criminal în serie violența pare un lucru normal sau o plăcere “bolnavă”. Pentru un polițist violența este un delict ce trebuie plătit. Pentru un copil violența este un subiect tabu. Pentru mine violența este foarte greu de explicat.

18

Din păcate violența este la ordinea zilei în mai toate țările, o mică excepție făcând poate doar țările dezvoltate și cu o populație educată, cu bun simț. O, am uitat să mă prezint. Mă numesc Sebastian. Sunt un adolescent dintr-un mic orașel dintr-o țară de vis... Pe cine păcălesc? Locuiesc într-o țară în care dacă nu ești violent nu ești considerat român. Mii de copii plâng din cauza războiului dintre tabăra nr.1 denumită “TATA” și tabăra nr.2 denumită “MAMA”. Mii de suflete nevinovate ce plâng din cauza că părinții lor s-au despărțit din cauza violenței sau a altor cauze. Mii de femei bătute, mutilate și batjocorite în fiecare zi. Și de ce? Din cauză că nu există educație. Unii văd educația ca pe o “prostie”. “Logică? Justiție? Ce-s alea?” “Parul, parul e sfânt.”.

Oamenii ajută alți oameni, nu îi rănesc, nu îi fac să sufere, așa trebuia să fie, însă suntem prea absorbiți de noi înșine. Tehnologia s-a dezvoltat în ultimii ani însă umanitatea, din păcate, s-a diminuat.

În istorie există atâtea cazuri groaznice de violență ce te marchează complet. Ar trebui să nu mai repetăm greșelile făcute cândva, nu? De asta studiem istoria, nu? Așa credeam... În fiecare zi copii batjocoriți, îngeri ale căror aripi sunt rupte, copii certați de părinți din cauza notelor de la școala dintr-un sistem distrus demult, femei folosite ca o mașinărie a plăcării, copii abuzați de pedofili, oameni batjocoriți de organele judecătorești.

CE AM AJUNS? NIȘTE DEPENDENȚI AI VIOLENȚEI? VENIȚI-VĂ ÎN FIRE! REDEVENIȚI UMANI!

Sebastian Ștefănescu, a X-a C, Liceul Teoretic “Dr. Mihai Ciucă”

Toleranța ar duce la violență dacă violență nu ar cere mereu toleranță.

Este evidentă actualitatea acestei teme, cu atât mai mult gravitatea problemei și luarea deciziilor în această privință. Voi exemplifica cele două acțiuni în funcție de mediul de desfășurare, de persoanele care săvârșesc și suportă acțiunea și de repercusiuni.

Toleranța se referă la un termen social aplicabil unei colectivități sau unei persoane care manifestă acțiuni nepotrivite ce afectează societatea și mediul în care aceștia își desfășoară activitatea, prin înțelegerea modului lor de gândire și comportare (acordarea unei a doua șanse mai exact), iar violența este activitatea cea mai rău famată, este o formă prin care societatea revine la gândirea arhaică. În schimb, trebuie să i se cunoască proveniența pentru a fi elaborată o decizie.

Cum am menționat și în titlu, cele două cuvinte nu trebuie privite neapărat cu sens antagonic, pentru că sunt interdependente. Am putea spune că fără toleranță nu ar exista violență și invers, sau doar am presupune ca o dată ce una se manifestă prea mult cealaltă este aproape inexistentă. Ce se înțelege prin toleranță nu este ceea ce de multe ori trebuie aplicat, iar uneori violența nu este ceea ce pare.

În cazul mediului școlar toleranța este deja aplicată, încercându-se ca sancțiunile să fie acordate în funcție de gravitatea actului. Dar de ce există violență într-un mediu educativ? Nu ne putem lega de natura actului de violență fără să stim de unde provine. În cele mai multe cazuri mediul familial și valorile sociale insuflate copilului conduc la degradări emoționale, comportamentale și psihologice. Se naște sentimentul de singurătate, se resimte o neglijență și o neacordare suficientă de atenție. Este evident că importanța va apărea în urma comiterii unei agresiuni, fie ea verbală sau fizică, persoana poate fi ori agresor, ori victimă, depinde de stima de sine pe care și-o poartă.

Din mediul familial pornesc aproape toate cazurile și sunt cuprinse între două extreme: o încredere și grijă deplină sau un comportament parental precar. Toleranța poate exista și în familie la fel de bine ca și violența, în aceste cazuri soluția cea mai bună fiind consilierea.

Ambele cazuri au în vedere elevul sau copilul, ca precursor al acțiunilor pe care le observă sau pe care este determinat să le facă pentru a schimba atitudinea celorlalți față de el. Singurul lucru important este punctul său de vedere care-l determină să ia decizii cu privire la acțiunile sale și modul în care poate empatiza sau proceda în asemenea cazuri. 'De ce aș face asta dacă provoacă suferință? Aș fi mai bun decât restul?'

Concluzii : doar descoperind esența problemei ne putem decide cum să acordăm atenția și toleranța necesară, trebuie să privim obiectiv și să alegem calea cea mai lungă dar cu rezultate

de durată. Ne putem crea un mediu prielnic de viață cu mai multă toleranță și mult mai puțină violență.

Brînză-Mărăscu Alexandru, Liceul Teoretic Dr. Mihai Ciucă

Violența

O manifestare asupra fizicului și a psihicului dar și a abuzurilor sexuale asupra unor persoane fără ajutor. În ziua de astăzi o întâlnim peste tot, eu cred că unii oameni sunt supuși la un stres permanent cum ar fi: serviciul, familia și unii vor să se răzbune distrugând tot ceea ce le iese în cale deoarece nu își pot trăi o viață așa cum și o doresc. Din păcate, violența o întâlnim des. Este o problemă despre care toată lumea se ferește să discute deschis. De ce ar trebui să ne pese de oamenii care sunt agresați, loviți și chiar omorâți? Noi nu dăm atenție persoanelor afectate de violența atât verbală cât și fizică și se transmite din generație în generație. Persoanele care sunt victime sau martori le este afectată viața. Trebuie să știm că violența nu ține cont de vârstă. Am întâlnit mulți tineri care după ce își băteau joc sau loveau pe cineva și erau întrebați de ce au făcut asta, ei răspundeau „am vrut doar să ies în evidență și să fiu apreciat de ceilalți”, ...violența mai înseamnă și întocmirea unui război dus de acești tineri care vor să-și scoată statutul de putere în mijlocul celor ce îi privesc. Un elev violent sau o persoană violentă aș putea să o descriu astfel: o fire agitată, încăpățânat, brutal, obraznic, impulsiv, mincinos. Motivele acestui comportament pot fi diferite: anturajul în care trăiește, situația din familie etc. Pentru ca o astfel de persoană să fie ajutată trebuie să fie înțeleasă mai întâi. Să fie îndrumată spre bine, cei din jur să fie mai atenți să-i dăruiască iubire, înțelegere, iertare, să cultiveze în minte credința în Dumnezeu și așa poate deveni o persoană mai bună. În tot ceea ce facem, ce gândim, ce simțim ...trebuie să ne gândim unde vom ajunge. La o treaptă înaltă sau la una joasă, fiecare își alege propriul său drum, propria cale. Să lăsăm invidia, încăpățânarea, ura și tot ceea ce știm că distruge un om. Haideți să ne trezim la realitate și să ne dăm seama ce este bun și ce este rău, face cineva diferența? Sunt puțini acei oameni. Dacă lumea l-ar iubi pe Dumnezeu ar fi toți altfel, într-un cuvânt ar fi raiul pe pământ dar nu este așa...o spun cu parere de rău. Prin violență viețile noastre sunt afectate tot mai mult, atât fizic cât și psihic. Atunci nu mai știm ce înseamnă familie, prieten sau iubire. Valorile se pierd iar noi începem să murim pe zi ce trece până când moartea ne va distruge în totalitate, aceasta aducând izolare la nivelul minții și consimțământului nostru. Violența s-a extins tot mai mult, atât în familie, la școală cât și în propriul anturaj. Ea aduce traumatizare, cicatrici sufletului și pierderea încrederii în sine. De obicei, violența apare

dintr-o singură glumă de prost gust aducând compătimirea multor tineri la ora actuală. Cuvintele dor cel mai mult iar tăcerea asfixiază sufletul. Momentele petrecute alături de familie, locul unde ești înțeles și ajutat în felurite moduri, sunt unicele amintiri care nu vor pieri niciodată. Acolo unde există unitate între membrii familiei, violența dispare iar iubirea începe să prindă rădăcini. Fără violență lumea ar fi un loc frumos, un paradis unic alcătuit din persoane cu sufletul legat de lumea viitoare.

Bîscă Rebeca clasa a X-a C, Liceul Teoretic “Dr.Mihai Ciucă”

Spune STOP VIOLENȚEI!

Violența reprezintă utilizarea forței și a constrângerii de către un individ, grup, clasa socială în scopul impunerii voinței asupra altora.

Violența este de mai multe tipuri precum: violența fizică care presupune utilizarea forței în scopul provocării suferinței fizice și violența psihică care presupune utilizarea unui limbaj care influențează negativ dezvoltarea personalității unei persoane. Dar până la urmă, orice tip de violență provoacă aceleași sentimente: de suferință, de durere, de tristețe, iar toate aceste sentimente pot duce la depresii sau la închiderea în sine a persoanei agresate.

Eu sunt de părere ca ar trebui să învățăm să ne controlăm și vorbele și gesturile. Prin orice vorbă spusă la supărare sau într-o ceartă, putem jigni, iar jignirea este o formă a violenței.

STOP VIOLENȚA în școală

Budacă Sabina, Clasa a VIII –a

Liceul Teoretic „Doctor Mihai Ciucă” - Săveni

MOTTO:

„ Școala este o parte integrantă a comunității largi, iar problemele cu care se confruntă ca instituție și mediu de formare a tinerilor privesc întreaga societate.

Violența umană, indiferent în ce context se manifestă este inerentă naturii umane, dar acest lucru nu înseamnă că nu trebuie să i se dea un răspuns ferm, prin acordarea unui rol special prevenirii și combaterii acestui fenomen social.”

Institutul de Științe ale Educației, UNICEF,

Violența în școală, București, 2005

Violența este considerată condamnarea generală a drepturilor ființei umane:

- dreptul la viață
- dreptul la demnitate
- dreptul la securitate
- dreptul la integrare fizică și mentală

Violenta nu te face inteligent!

22

Bullying-ul este definit ca fiind un comportament ostil/de excludere și de luare în derâdere a cuiva, de umilire. Cuvântul „bullying” nu are o traducere exactă în limba română, însă poate fi asociat cu termenii de intimidare, terorizare, brutalizare.

Funda indigo este asociată cu victimele bullying-ului. Bullying-ul nu presupune existența unui conflict bazat pe o problemă reală, ci pe dorința unor persoane de a-și câștiga puterea și autoritatea, punându-i pe alții într-o lumină proastă.

Fenomenul de bullying poate fi prezent în orice tip de comunitate, în grupuri sociale, unde persoanele interacționează unele cu altele: la școală, la locul de muncă, în familie, în cartiere, în biserică, în mass-media, chiar între țări etc.

Violența

Știați că...?

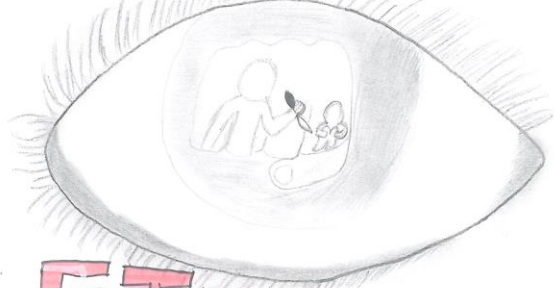
- Violența fizică și cea verbală sunt două dintre cele mai des întâlnite tipuri de violență în școlile din Europa.
- Copilul bătut este un copil bătut.
- Violența este arma celor slabi!
- Violența este ultimul refugiu al incompetenței! (Issac Asimov).
- Nu răbdă violența în familie!
- Copilul tău suferă la fel ca și tine!

Copiii au dreptul la fericire!

Bătăia nu ajută la nimic,
Areți doar de suferit
Trădiți pe sim cu totu unu
Si pe i peom fericit
Pe totu cu furtiv
Pentru o luna mai lumă
rara minciuna,
fara dependenta
si FARA VIOLENȚA!
Sa opriam indiferenta,
Sa combatem VIOLENȚA

STOP
VIOLENȚEI

SPUNE

STOP

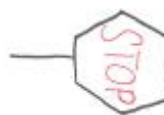
VIOLENȚEI

23

CE TIE NU-TI PLACE,ALTUIA NU-I FACE!

SPUNE STOP VIOLENȚEI

ÎN FAMILIE

Violența în familie reprezintă abuzul fizic, emotional, verbal și psihic manifestat în cadrul unei familii. Violența în familie este considerată una din cele mai grave probleme care apar în societate. Violența în familie este un fenomen complex care poate avea ca rezultat răni fizice, psihice și emoționale. Violența în familie este un fenomen care poate avea ca rezultat răni fizice, psihice și emoționale. Violența în familie este un fenomen care poate avea ca rezultat răni fizice, psihice și emoționale.

Violența în familie reprezintă abuzul fizic, emotional, verbal și psihic manifestat în cadrul unei familii. Violența în familie este considerată una din cele mai grave probleme care apar în societate. Violența în familie este un fenomen complex care poate avea ca rezultat răni fizice, psihice și emoționale. Violența în familie este un fenomen care poate avea ca rezultat răni fizice, psihice și emoționale. Violența în familie este un fenomen care poate avea ca rezultat răni fizice, psihice și emoționale.

STOP
VIOLENȚEI

STOP VIOLENȚEI!!

Violența a devenit o problemă îngrijorătoare și gravă.
Întâlnim violența acolo unde ar trebui să existe educație, acolo unde ar
trebui să fie armonie și înțelegere, o întâlnim pe stradă și în societate.

Violența poate lua mai multe forme: - violența fizică (bătăi)

- bullying

- violența verbală (amenințări, critică)

Acesta afectează viața tuturor celor care sunt victime sau martori.

Violența este de multe ori imitabilă pentru societate, pentru că se petrece în
familie sau pentru că oamenii care o observă aleg să nu facă nimic în
legătură cu asta.

Deși păcate violența a reușit să spargă și porțiți groși de realitate ai copiilor,
unde elevii ar trebui să fie în siguranță.

Violența este epusul fericii, aceasta poate distruge instant o lume, te poate
măcina cu desăvârșire făcând răni permanente. Spimul violenței îngemse
adânc și poate distruge acel TOT cu care aspirăm întreaga copilărie, poate distruge
aspirația spre înălțime, aspirația oricărui copil visător în esență spre mai
mult.

Eu sunt de părere că întotdeauna un conflict se poate realiza pe cale
paznică. O persoană cu adevărat non-violentă este cea care nu face
rău nimănui, deoarece este împotriva faptului de a face rău.

~ FII SI TU CA EA! ~

IMPLICĂ-TE! INDIFERENȚA NU SALVEAZĂ VIEȚI

„VIOLENȚA ESTE ARMA CELOR SLABI”

LIVADARIU DUMITRIȚA

PAGINA ELEVILOR

Violența

Pintilei Raluca Petronela,

clasa a-XI-a B, Liceul Teoretic”Dr. Mihai Ciucă”Săveni

O manifestare asupra fizicului și a psihicului dar și a abuzurilor sexuale asupra unor persoane fără ajutor. În ziua de astăzi o întâlnim peste tot, eu cred că unii oameni sunt supuși la un stres permanent cum ar fi: serviciul, familia și unii vor să se răzbune distrugând tot ceea ce le iese în cale deoarece nu își pot trăi o viață așa cum și-o doresc. Din păcate, violența o întâlnim des. Este o problemă despre care toata lumea se ferește să discute deschis. De ce ar trebui să ne pese de oamenii care sunt agresați, loviți și chiar omorâți? Noi nu dăm atenție persoanelor afectate de violența atât verbală cât și fizică și se transmite din generație în generație. Persoanelor care sunt victime sau martori le este afectată viața. Trebuie să știm că violența nu ține cont de vârstă. Am întâlnit mulți tineri care după ce își băteau joc sau loveau pe cineva și erau întrebați de ce au făcut asta, ei răspundeau „ am vrut doar să ies în evidență și să fiu apreciat de ceilalți „ ...violența mai înseamnă și un război dus de acești tineri care vor să-și scoată statutul de putere în mijlocul celor ce îi privesc. Un elev violent sau o persoană violentă ași putea să o descriu astfel: o fire agitată, încăpățânat, brutal, obraznic, impulsiv, mincinos. Motivele acestui comportament pot fi diferite: anturajul în care trăiește, situația din familie etc. Pentru ca o astfel de persoană să fie ajutată trebuie să fie înțeleasă mai întâi. Să fie îndrumată spre bine, cei din jur să fie mai atenți să-i dăruiască iubire, înțelegere, iertare, să-i cultive în minte credința în Dumnezeu și așa poate deveni o persoana mai bună. În tot ceea ce facem, ce gândim, ce simțim ...trebuie să ne gândim unde vom ajunge. La o treaptă înaltă sau la una joasă, fiecare își alege propriul său drum, propria cale. Să lăsăm invidia, încăpățânarea, ura și tot ceea ce știm că distruge un om. Haideți să ne trezim la realitate și să ne dăm seama ce este bun și ce este rău, face cineva diferența? sunt puțini acei oameni. Dacă lumea l-ar iubi pe Dumnezeu ar fi toți altfel, într-un cuvânt ar fi raiul pe pământ dar nu este așa, o spun cu părere de rău. Prin violență viețile noastre sunt afectate tot mai mult, atât fizic cât și psihic. Atunci nu mai știm ce înseamnă familie, prieteni sau iubire.

Valorile se pierd iar noi începem să murim pe zi ce trece până când moartea ne va distruge în totalitate, aceasta aducând izolare la nivelul minții și consimțământului nostru. Violența sa extins tot mai mult, atât în familie, la școală cât și în propriul anturaj. Ea aduce traumatizare, cicatrici sufletului și pierderea încrederii în sine. De

obicei, violența apare dintr-o singură glumă de prost gust aducând compătimirea multor tineri la ora actuală .Cuvintele dor cel mai mult iar tăcerea asfixiază sufletul. Momentele petrecute alături de familie, locul unde ești înțeles și ajutat în felurite moduri, sunt unicele amintiri care nu vor pieri niciodată. Acolo unde există unitate între membrii familiei, violenta dispare iar iubirea începe să prindă rădăcini. Fără violență lumea ar fi un loc frumos, un paradis unic alcătuit din persoane cu sufletul legat de lumea viitoare .

Piramida faraonului

de Goldic Lavinia-Isabela, clasa a V-a

Faraonul din Egipt

20 de ani a durat,

Toată viața a dorit

Ca la vremea potrivită

Să aibă o piramidă

Petru viața de apoi

Când se va despărți de noi.

Pe egipteni îi puse atunci

La multe și grele munci

Ridicau, cărau, lucrau,

Toată ziua ei munceau

Pe săni erau transportate,

Blocurile din munci luate.

Elefanții săniile trăgeau,

2 decenii le-au luat,

Să termine piramida mult dorită

Pentru faraon construită.

Faraonul era fericit,

Visul lui era împlinit;

Acum are o piramidă,

Pentru vremea potrivită.

Iar oamenii îi conduceau.
 Apoi pe rampe erau urcate
 Și pe construcție așezate.
 Oamenii lucrau de zor,
 Nimeni nu era admirator.

FARAONUL

de Coțovanu Adelina

clasa a V-a

Peste tot în Egipt,
 Lumea a aflat de faraonul cinstit.
 Acesta a creat poporul
 Și i-a dăruit viitorul.

Multe piramide a ridicat,
 Cu ajutorul unui vis încheiat.
 Oamenii pentru el a muncit,
 Ca și cum l-ar fi slujit.

Deși acesta a murit
 Nu înseamnă că sufletul i-a pierit.
 În inimă îl vom păstra
 Și nici când nu-l vom uita.

FARAONUL

de Anichitoaie Maria

clasa a V-a

Am văzut un faraon
 Pe nume Tutankamon,
 El stătea într-o piramidă
 Iar ea era cam mică.

În Egipt el trăia
 Cu slujitori în palma sa,
 Crezi că el era bun?
 Îți răspund chiar acum.

Mereu făcea bine, dar răsfățat era
 Că într-o zi a pus pe cineva,
 O piramidă uriașă
 Imediat s-o construiască.

Foarte puțin timp a trăit,
 Dar vai! Repede a murit.
 El nu a fost un rege mareț
 Dar cred că a fost isteț.
 Acum el este o mumie

Elevale au fost
coordonate de prof.
Monica Mandache

S-a transformat în stafie.

Nimeni nu l-a înlocuit

De când el a murit.

Aceasta a fost descrierea mea

Cu Tutankamon în ea!

Tema

Elena NĂPÎRCĂ, clasa a VI-a

28

Stau și mă gândesc că n-am idei

Când pun mâna pe condei,

Să-ncerc să scriu o poezie

Ce temă mi-a fost dată mie.

Când în sfârșit inspirația vine,

Strigă prietenii la mine,

Să ies la soare să mă joc

Să pun iarăși condeiu-n toc.

Mă întorc din nou la foaia mea

Să scriu și la temă ceva

Dar mă gandesc iar fără inspirație

Că rimă n-am și nici înclinație.

IGNAT FLORIN 11A

Teacher of English: Cojocaru Giorgiana

The Corner of Fear

In almost every building, there is one corner, one small enclosure that no one ever looks at. It's the corner in the basement that has been blocked by a disused sofa for years; the thin space in the attic between the wall and the stacks and stacks of crates full of junk you never use, but could never throw away. The space that never sees the light of day, or any other kind of light at all. Where darkness does not merely dominate, but practically oozes out from around the edges of its prison.

No one knows quite how long a space must remain concealed for it to acquire this particular property, nor if there are any specific conditions it must meet. But it is a far more common occurrence than you might think.

In newer buildings, when this happens, the residents often report feeling cold when passing by, even in attics during the hottest of summers. Whenever contemplating taking a quick peek to see if there is anything actually there, an unnatural dread seizes them, and they leave the room quickly, if not quite running. Once left behind, the feeling passes, and it is quickly forgotten, or laughed off.

What actually happens in these forgotten sanctuaries of the dark? It is impossible to tell. For while many such corners have been exposed to reveal absolutely nothing, some brave souls have lost their sanity through nothing more than an ill-timed glance. The safest thing to do when encountered with such a phenomenon; close your eyes, rip away the area's covering in a single motion, then keep a tight hold on what you've pulled away. No matter what you hear or feel, do not get up, do not look around, and do not try to cover your ears. You might be one of the lucky ones.

DOCULEANU TOMINA 11A
Teacher of English: Cojocaru Giorgiana

Mistake

*Halloween... Interesting day for some people. I guess.
But for Marie it was certainly.*

*Last year, in this magnificent day from the year, when she
was coming back from her friend, she was passing besides a
deserted house a few blocks from her house.*

Usually, the windows and the door were close, but not that day too. The ancient curtains were waving inside as if they were inviting her to see what's hiding there.

It was the first time when Marie saw that house open and she thought that somebody's moving there, so she entered to say „Hello!“. She smelled the stench of death from the first step she did it inside.

Marie didn't understand what was happening, but after she saw the blood and the body lying on the floor and then she heard the door click and the squeaky board behind it, she realized that she should have never entered.

There was only two things she wanted: to be quick and to not feel anything.

**Rusu Sebastian clasa a XI-a A
Teacher of English: Cojocaru Giorgiana**

The boy

I'm not a superstitious guy but an event from my first years of school scared me as hell.

A boy from our village died while he was fishing because a landslide happened. It was so tragic that the entire school went to his funeral to pay respects. Since his body has been under water until looked horrible : a desfigured little boy in a couffain , with wounds made by the hooks of the searchers to retrieve his body , and cuts made by sharp rocks. As we arrived and saw the body more than 3/4 of my class left but me and other 3 boys stayed and stared at the body with disgust and interest in the same time . After 3 min of staring I heard a voice , a really weak voice , trying to say something , and as I

was watching the body I felt that something is watching me , and right before I left the church I can swear I saw one of that dead boy's eye looking towards me . I still tell myself that it was just my imagination , my imagination that managed to scare me so bad that I don't even want to see that boy's grave.

HIRTOPEANU ADINA 11 A
Teacher of English: Cojocaru Giorgiana

31

It started to rain in spears!

The sky was blacked and from time to time (the occasional) light more stroked the sky. It was evening for some time, but they heard strange noises. The door opened suddenly, I said he was the wind and I went easy to the door. There were traces of mud on carpet by the entrance, but there was no one. I hear something weird like a voice, doesn't play too well, was taken light and the door was looked. Behind my back it was someone I ran away, but he grabbed my hand. There came a light what disappeared.

THE END!

Ungureanu Elena, 11A
Teacher of English: Cojocaru Giorgiana

Story

It was November 30, 1995, I and my brother were playing outside, coming in the evening, our grandmother used to call us home and join our family at dinner.

After I finished dinner, I was helping my mother with the dishes, and my brother being lazy was "throwing" straight into bed and asleep, later everyone went to sleep.

As usual, my brother and I were sleeping in the same room a week later my grandmother said she had to go to the store but did not turn around after a few hours

I was curious to ask my mother where her grandmother was and she was surprised to say:

- What do you mean, "Where's Grandma?", what question is this?

I: - I'm sorry Mom, but am I wrong with something?

Mom: - No, but your grandmother died five years ago.

I am surprised and scared at the same time asking questions and can not understand how my grandmother could live with us all this time and only I could see.

With tears in my eyes I told her everything to mother, though mother had not believed me, and then that night I felt a thrill passing through me and suddenly I saw my grandmother,

she had called me to her, but at that moment my mom came in to my room and she sees me on the edge of the window ready to peek, she scared, flee to me quickly to catch me

and to pull me back, I scared I started crying, my scared mother and she asked me:

- What are you looking for on the edge of the window ?!

Me: - Grandma called me

The next day mother decided to move, since then I had no problems, probably grandmother and is now in that house, and you will haunt whoever moves into it.

IMPORTANȚA EVALUĂRII PREDICTIVE LA DISCIPLINA LIMBA FRANCEZĂ

Prof. Băetu Dana – Alina

Liceul Teoretic „Dr. Mihai Ciucă” Săveni, județul Botoșani

Evaluarea - asemenea oricărui sistem, probă sau procedură apreciativă care implică factorul uman – este, dincolo de componenta obiectivă (punctaje, bareme, sisteme de clasificare și înregistrare a rezultatelor), una subiectivă. Deși sistemul de valori standardizate ce constituie criteriile de evaluare grupate și subsumate competențelor generale prevăzute curricular se vrea a fi unul unic, modul de apreciere a gradului de îndeplinire a standardelor este unul sensibil diferit de la un cadru didactic la altul. Astfel, diferențele de notare în cadrul aceleiași discipline, la același nivel de studiu sunt un adevăr vizibil. Cu atât mai vizibil cu cât elevul se află în situația trecerii de la un ciclu de studiu la altul, deci de la un cadru didactic la un altul cu care urmează să interacționeze și la strategiile didactice ale căruia, de multe ori, trebuie să se adapteze având în vedere diferențele în ceea ce privește stilul predării, ori cerințele și modalitățile evaluării. De aceea, considerăm evaluarea predictivă la trecerea de la ciclul gimnazial și accesarea la cel liceal ca fiind fundamentală.

Ca urmare a observațiilor anterioare, putem afirma că evaluarea predictivă la clasa a IX-a are un rol nu numai diagnostic, de verificare a nivelului competențelor dobândite până la acea dată în etapa școlară respectivă, ci și un prognostic, deoarece profesorul poate aproxima, date fiind punctele tari sau slabe identificate în bagajul de *savoir-faire* al elevului, timpul necesar redresării acestuia (dacă situația o impune), elementele lingvistice sau comunicative pe care trebuie să insiste, modalitățile de abordare a conținuturilor ori tipicul activităților aplicative de utilizat în funcție de tipul de erori întâlnite ori lacunele elevului în cauză. Astfel, cadrul didactic nu realizează doar o clasificare a noilor elevi, ori un inventar sterp al punctelor tari și slabe, al nivelurilor de limbă, ci realizează un întreg proces de diagnosticare comparativă și de analiză care să îi permită să își adapteze strategiile pedagogice la nevoile individuale ale elevilor. Cu alte cuvinte, profesorul, asemeni unui specialist în cibernetică (comparația este una plastică, revelatorie, nicidecum una care să suprapună cele două domenii de activitate) sondează terenul și introduce datele primare (în orele de recapitulare inițială, unde propune activități ce să cuprindă atât competențele de înțelegere orală și/sau scrisă, cât și cele de exprimare orală și/sau scrisă ori de interacțiune orală), creează „softul”

de diagnosticare (itemi, teste, bareme de evaluare), „rulează” programul (aplică testul și corectează), interpretează datele obținute (interpretarea testelor, stabilirea punctelor tari și slabe, a modalităților de lucru viitoare), aplică metodele stabilite de corectare a erorilor, cu adaptarea continuă a acestora la noile variabile ce apar (evoluția sau involuția elevilor, alte nevoi descoperite pe parcurs). Așadar, deși pare o activitate oarecum de rutină și fără finalitate directă (notele nereflectându-se în situația școlară din catalog), de fapt evaluarea predictivă este una pe cât de complexă, pe atât de importantă.

Complexitatea evaluării – de orice fel – la limba franceză, limbă străină este și o rezultată a complexității a ceea ce înseamnă „a ști o limbă”. Cunoașterea unei limbi nu presupune doar mecanisme unidirecționale de genul memorare – redare, nici legi fixe, nu presupune nici măcar un tip singular de competențe de evaluat, de coduri sau canale de transmitere a sensurilor. A cunoaște o limbă înseamnă a o înțelege auditiv ori scriptic, a o utiliza și a te adapta lingvistic la interlocutor, la urgența și contextul transmiterii mesajului, la modalitatea de transmitere a sensurilor (orală/scrisă), înseamnă a-i cunoaște și reda atât corespondența scriere-pronunție, cât și legile morfo-sintactice de compunere a unui enunț, ținând cont mereu de diferențele lingvistice dintre această limbă și cea maternă. Acest proces comunicativ, deși pare unul simplu, decupat pe componente este, de fapt, unul complex. Instrumentele profesorului trebuie să țină cont de aceste valențe și să introducă treptat noul elev în mediul de evaluare, propunându-i activități care să le valorifice : de la cea de înțelegere orală, apoi scrisă, la cea de exprimare orală și, în final, scrisă. Astfel, perioada premergătoare evaluării va conține activități care vor combina cele patru arii de competență – trecând mereu de la oral spre scris. Translarea cunoștințelor și abilităților lingvistice dintr-un „mediu” în altul (de la oral spre scris) va oferi și o bază de solidificare prin repetare a elementelor de memorat (pronunții, cuvinte, expresii, turnuri sintactice specifice), cât și un suport util în corectarea/autocorectarea erorilor.

La nivel aplicativ, atât în perioada anterioară testului, cât și la testul inițial, nu considerăm utile exercițiile de tip clasic, în care elevului i se dau ”instrucțiuni de folosire”, el devenind simplu actant ce respectă ordinele. Exercițiile de tipul „Completați cu verbele la perfect compus/prezent/viitor (etc.)” sunt doar tipare, care limitează elevul și îl îndepărtează de scopul studiului unei limbi – acela de a-l face capabil să o folosească independent. Limba este un organism viu, adaptabil, o sinteză între norme fixe și variabile multiple și de aceea concentrarea activității elevului pe exerciții cu scop punctual, unilateral, care ignoră complexitatea enunțului într-un context anume nu va determina elevul să devină un utilizator

independent. Astfel, considerăm utile aplicațiile de înțelegere orală a unui document sonor autentic ori a unui text, de identificare de detalii sau a sensului global ale acestora, de răspuns la întrebări/cerințe care se pliază pe tipicul situațiilor din viața reală (realizare de dialoguri pe teme cotidiene, exprimarea de idei, opinii, dorințe, intenții, sfaturi, propuneri, acordului/dezacordului, povestirea unui fapt/eveniment, descrierea unei persoane/situații, cererea și acordarea de informații uzuale, exprimarea orei, cantității, prezentarea personală). Astfel de sarcini presupun *de facto* utilizarea tuturor resurselor – lexicale, gramaticale, de ortoepie și ortografie, pragmatice fără a concentra întreaga atenție a elevilor pe o singură componentă, ci determinând elevul, ca și în situații reale, să își gestioneze singur și să aplice bagajul de cunoștințe și competențe dobândit. Ca exemplu, putem să ne inspirăm din structura examenelor DELF/DALF sau chiar al celui de Bacalaureat contemporan.

Dincolo de aparenta funcție unică de ierarhizare a elevilor în funcție de capacitatea lor de a atinge standardele de evaluare, evaluarea inițială are o funcționalitate mult mai extinsă – permite obținerea unei priviri de ansamblu asupra competențelor individuale ale elevilor de a uzita de resursele unei limbi în a înțelege sau a produce mesaje în context. Ea reprezintă un instrument util atât elevilor (care vor putea să-și autoevalueze în mod real cunoștințele de limbă), cât și profesorului în tentativa sa de continuă adaptare a procesului instructiv-formativ în funcție de nevoile celor dintâi.

Toleranța ar duce la violență, dacă violență nu ar cere mereu toleranță.

Prof. Gorescu Carmen

Este evidentă actualitatea acestei teme, cu atât mai mult gravitatea problemei și luarea deciziilor în aceasta privință. Voi exemplifica cele două acțiuni în funcție de mediul de desfășurare, de persoanele care săvârșesc și suportă acțiunea și de repercusiuni.

Toleranța se referă la un termen social aplicabil unei colectivități sau unei persoane care manifestă acțiuni nepotrivite ce afectează societatea și mediul în care aceștia își desfășoară activitatea, prin înțelegerea modului lor de gândire și comportare (acordarea unei a doua șanse mai exact), iar violența este activitatea cea mai rău famată, este o formă prin care societatea revine la gândirea arhaică. În schimb, trebuie să i se cunoască proveniența pentru a fi elaborate o decizie.

Cum am menționat și în titlu, cele două cuvinte nu trebuie privite neapărat cu sens antagonic, pentru că sunt interdependente. Am putea spune că fără toleranță nu ar exista

violență și invers, sau doar am presupune ca o dată ce una se manifestă prea mult cealaltă este aproape inexistentă. Ce se înțelege prin toleranță nu este ceea ce de multe ori trebuie aplicat, iar uneori violența nu este ceea ce pare.

În cazul mediului școlar, toleranța este deja aplicată, încercându-se ca sancțiunile să fie acordate în funcție de gravitatea actului. Dar de ce există violență într-un mediu educativ? Nu ne putem lega de natura actului de violență fără să stim de unde provine. În cele mai multe cazuri mediul familial și valorile sociale insuflate copilului conduc la degradări emoționale, comportamentale și psihologice. Se naște sentimentul de singurătate, se resimte o neglijență și o neacordare suficientă de atenție. Este evident că importanța va apărea în urma comiterii unei agresiuni, fie ea verbală sau fizică, persoana poate fi ori agresor, ori victimă, depinde de stima de sine pe care și-o poartă.

Din mediul familial pornesc aproape toate cazurile și sunt cuprinse între două extreme: o încredere și grijă deplină sau un comportament parental precar. Toleranța poate exista și în familie la fel de bine ca și violența, în aceste cazuri soluția cea mai bună fiind consilierea.

Ambele cazuri au în vedere elevul sau copilul, ca precursor al acțiunilor pe care le observă sau pe care este determinat să le facă pentru a schimba atitudinea celorlalți față de el. Singurul lucru important este punctul său de vedere care-l determină să ia decizii cu privire la acțiunile sale și modul în care poate empatiza sau proceda în asemenea cazuri. „De ce aș face asta dacă provoacă suferință? Aș fi mai bun decât restul?”

Concluzii: doar descoperind esența problemei ne putem decide cum să acordăm atenția și toleranța necesară, trebuie să privim obiectiv și să alegem calea cea mai lungă dar cu rezultate de durată. Ne putem crea un mediu prielnic de viață cu mai multă toleranță și mult mai puțină violență.

Obiceiuri de ieri și de azi în comuna Drăgușeni

Prof. Monica -Cristina Mandache

Vacanța este o perioadă mult așteptată de către elevi, dar vacanța de iarnă este mai specială datorită obiceiurilor de Crăciun, Anul Nou sau Bobotează.

Obiceiurile, ceremoniile și ritualurile ce se desfășoară cu ocazia Anului Nou își au originea în ceea ce la romani se numea „duodicesimo”, cu serbări închinat zeilor Saturn și Ianus. Așa au ajuns, pe meleagurile noastre obiceiurile din sărbătorile de iarnă: plugușorul și

jocurile cu măști, îmbogățite cu creații folclorice românești, dăinuind de veacuri și așteptate an de an și în comuna Drăgușeni.

„Uratul” începea în ajunul Anului Nou, în jurul orelor 11. Se pornesc mai întâi copiii mai mici, de obicei câte doi sau mai mulți, formând un „plugușor”, cu un urător, iar darurile primite (colăcei, nuci, mere sau bănuți) se împărțeau între ei. Astăzi, din păcate, colăceii nu se mai fac, darul constând doar în bani. Spre seară, apar urătorii mai mari, în cete sau „benzi” cu căluți, capre, nuntă, mascați, etc. Pe noapte pornește și plugul cel mare al flăcăilor, așteptat mai ales pe la casele cu fete de măritat, de rude și de oamenii de vază ai satului. Aceștia sunt poftiți în casă și îndemnați la masa plină de gustări și băuturi anume pregătite.

„Căiuții” constituie formațiunile cele mai numeroase. Masca este confecționată din lemn, îmbrăcată în pânză albă și împodobită cu oglinzi, panglici și lănețuri colorate. Gâtul este fixat la centura purtătorului iar la spatele lui o veșcă de sită formează crupa calului, de care atârna coada. Băiatul ce poartă căluțul este îmbrăcat cu o bluză roșie și o fustă albă confecționată dintr-un cearșaf. Formația poate cuprinde 1 până la 4 căluți, un urător, unul care bate talgerele, unul sau doi ofițeri și alte personaje mascate, dar și un muzician.

„Capra” în comuna Drăgușeni nu prezintă interesul și atracția de care se bucură căluții, cu care de obicei intră în „bandă”. Masca este confecționată din lemn, îmbrăcată cu pânză sau blăniță de ied, cu maxilarul inferior mobil. În frunte i se fixează oglinda și cornițele-i sunt împodobite cu panglici colorate. Capul este montat pe un băț și mânuit de purtător (de regulă un băiat; în comunele Avrămeni și Vlăsinești, fetele sunt cele care poartă caprele), care stă aplecat sub un „țol”, simulând jocul caprei. Capra este însoțită de un „bătrân”, de un urător și un instrumentist care cântă o melodie specifică.

Din păcate „jocul ursului” a dispărut în comuna Drăgușeni de vreo 40-50 de ani. Cu ani în urmă s-a preluat, din satul vecin Știubieni, „obiceiul cocostârcului”. Deoarece nu a apărut consecvent, în fiecare an, se pare că acest obicei nu s-a statornicit.

Un obicei vechi, legat de vizita plugului mare, era și oferirea „colacului dulce” din partea fetelor, flăcăului care le-a scos la joc, pentru prima dată, la hora de sărbători. Obiceiul a dispărut o dată cu hora, sugrumat de așa zisele „reuniuni tovarășești” din perioada comunistă.

Am evocat aceste obiceiuri și tradiții de Anul Nou în speranța că tinerii de astăzi le vor reînvia fiind păcat să se piardă în negura timpului.

Frica de matematică

Prof. ing. Cristina Chiorescu

Profesor de matematică

Liceul Teoretic „Dr. Mihai Ciucă” Săveni

Rezumat

Deși este una dintre științele cu aplicabilitatea cea mai mare în toate domeniile sociale și profesionale, matematica este disciplina școlară la care elevii au cele mai mari dificultăți de învățare. Scopul acestui articol este de a identifica și defini cauzele acestor dificultăți, de a descrie fenomenul de anxietate la matematică, efectele lui asupra evoluției școlare a elevilor, factorii care facilitează apariția acestuia și modalități de reducere sau chiar eliminare a lui. În elaborarea articolului am pornit de la observațiile din practica didactică pentru care am căutat confirmări și completări în studii și cercetări de specialitate din psihologia educației. Am încercat să descriu frica de matematică și cauzele apariției ei în corelație cu procesele cognitive pentru a enumera câteva strategii eficiente de luptă cu acest fenomen care stau la îndemâna noastră indiferent că suntem elevi, părinți sau profesori.

Cuvinte cheie: matematică, frică, anxietate, învățare, studiu, strategie.

Frica de matematică sau anxietatea la matematică a fost definită ca o emoție care blochează abilitatea omului de a gândi (rațional) atunci când trebuie să rezolve o problemă ce solicită cunoștințe matematice (Spicer 2004). Cercetările ulterioare pun în evidență faptul că 85% dintre elevi sunt afectați de această frică (Perry 2004), iar dintre aceștia 26% prezintă un nivel al fricii destul de ridicat (Jones 2001). Această anxietate este generată de experiențele negative pe care o persoană le trăiește pe parcursul studiului matematicii în școală și, atunci când se manifestă, blochează capacitatea elevului de a învăța. Deși este firesc să simțim un anumit stress sau frică în timp ce învățăm, mai ales înaintea unor evaluări sumative (teze, examene), studiul matematicii poate induce nu numai frică ci chiar pierderea încrederii în sine, unele manifestări paranoice (convingerea că eu sunt singura persoană care nu este în stare să învețe matematică), comportament pasiv (nu are nici un sens să mai încerc pentru că oricum nu merge) și simptome somatice (hipertensiune, puls ridicat, transpirație, tremur, amețeli, gol în stomac, etc).

Efecte asupra creierului

Cercetările din ultimii ani care au utilizat scanări ale creierului cu ajutorul rezonanței magnetice pun în evidență efectele fricii de matematică asupra diferitelor zone cerebrale. Anxietatea activează zone ale creierului care interferează direct cu zona memoriei diminuând activitatea ei. În acest fel, persoana în cauză devine prea îngrijorată în legătură cu matematica pentru a mai putea înțelege și memora cea mai simplă noțiune (Young, 2012).

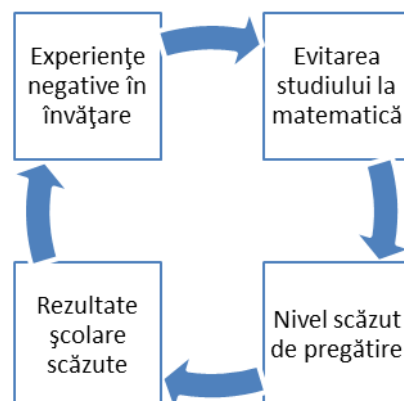
Ea va crede că nu este destul de inteligentă pentru a înțelege un raționament despre care i se spune că este simplu, dar acest lucru se datorează de fapt fricii și nu capacităților intelectuale ale persoanei respective.

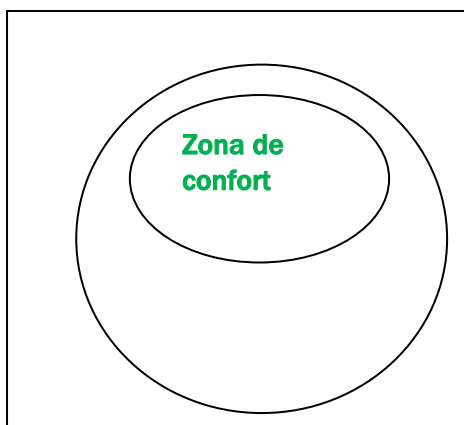
Experiențele negative ale individului sunt conectate în creier cu suferința și durerea. Acest lucru face ca regiunile cerebrale asociate durerii să se activeze atunci când persoana care manifestă frică de matematică se gândește la această știință (Lyons și Beilock, 2012). Cercetările demonstrează că acea persoană simte durere pentru că se gândește la conceptul de matematică, nu pentru că face raționamente matematice. De asemenea, creierul poate percepe că matematica este o amenințare și atunci răspunsul natural este de a se îndepărta de pericol în același fel în care ar fugi de foc. Acesta este momentul în care creierul „fuge din fața pericolului” și apare blocajul în învățare.

Se ajunge astfel la un cerc vicios din care elevul nu poate ieși fără ajutor: el are tendința de a evita studiul la matematică pentru că nu vrea să repete experiențele negative din trecut; acest lucru duce la o pregătire insuficientă a lecțiilor ceea ce are ca efect rezultate școlare scăzute. O notă mică este o nouă experiență negativă, mai ales dacă cei din jur reacționează inadecvat (adulții îi fac observații sau îl ceartă, colegii îl ironizează, etc). Și astfel frica de matematică se adâncește, elevul convingându-se încă o dată că nu poate învăța la această disciplină.

Procesul învățării matematicii

Sue Johnston-Wilder de la Universitatea Warwick, împreună cu câțiva colegi, propune un model al învățării matematicii care ne poate ajuta să înțelegem procesele care au loc și să găsim soluții de intervenție atunci când apare frica de matematică. Ei definesc o zonă de confort în care elevul folosește noțiunile matematice independent, ceea ce îl ajută să capete

încredere în forțele proprii. Atunci când este pus în situația de a acumula noi cunoștințe și de a opera cu ele, elevul intră în zona de dezvoltare. Aceasta este zona în care elevul poate progresa și va obține rezultate care îi aduc satisfacții și motivația de a continua sau va regresa dacă nu va accepta că greșelile fac parte din procesul de învățare și nu își va asuma riscul unor eșecuri. În al doilea caz el va ajunge în zona de frică de matematică și va crește foarte mult probabilitatea de a intra în cercul vicios descris anterior.

Factorii care duc la apariția anxietății la matematică

Factorii care facilitează apariția fricii de matematică sunt determinați de personalitatea elevului (dacă acesta este timid, dacă are stima de sine scăzută sau este o fată care are convingerea că matematica este apanajul băieților), de abilitățile intelectuale (încredere scăzută în forțele proprii, convingerea că matematică e o disciplină de studiu inutilă pentru devenirea profesională, dezinteresul față de școală sau de învățare în general) sau de mediul social (părinți anxioși față de matematică ce transmit și copiilor teama lor, părinți pretențioși care cer copiilor prea mult, profesori indiferenți sau insensibili la nevoile de învățare ale elevilor lor) (Cemen, 1987; Miller & Mitchell, 1994).

Alt set de factori apar din mediul instrucțional. Dacă elevul a lipsit la o lecție în care a fost introdus un concept matematic nou atunci va avea dificultăți în a înțelege lecțiile următoare. Dacă vocabularul matematic al unui elev este insuficient dezvoltat atunci participarea la lecții va fi ca vizionarea unui film într-o limbă străină fără traducere. Dacă pregătirea anterioară la matematică nu a fost temeinică atunci baza pe care se construiesc noi raționamente este șubredă și elevul va fi nesigur. Dacă predarea unei noțiuni noi se face la modul abstract, fără exemple practice, fără ancorare în viața de zi cu zi, atunci elevul nu conștientizează de ce trebuie să învețe matematică și dezvoltă un sentiment de inutilitate care duce la dezinteresul pentru învățare (Tobias, 1978). Nu în ultimul rând, activitatea și atitudinea profesorului în procesul de predare/învățare a matematicii poate duce la apariția anxietății dacă metodele folosite sunt rigide și inflexibile, temele sunt date ca pedeapsă pentru dificultățile pe care le prezintă elevul, profesorul nu reușește să explice pe înțelesul elevilor conceptele matematice, face comentarii intimidante, nu are suficientă răbdare cu elevii (Oberlin, 1982, Plaisance, 2007).

Direcții de acțiune pentru reducerea/eliminarea fricii de matematică

Pentru a reduce sau a evita apariția fricii de matematică trebuie să eliminăm factorii care duc la apariția ei. Acest lucru presupune efortul conjugat al tuturor celor implicați în educația copilului: părinții trebuie să își încurajeze copiii să depășească dificultățile (chiar dacă ei au dezvoltat în copilărie frica de matematică) și să nu îi preseze să obțină rezultate școlare exagerate în comparație cu capacitățile lor cognitive. Profesorii trebuie să își adapteze strategiile de predare la nevoile de învățare ale elevilor lor, să elimine din practica didactică tehnici și metode depășite, rigide și inflexibile, să își monitorizeze comportamentul și atitudinea pentru a elimina comentariile negative, să identifice manifestările fricii de matematică la elevii lor și să acționeze în sensul diminuării acestora. Atât părinții cât și profesorii pot colabora pentru a îl ajuta pe elev să devină conștient de frica sa, să lupte cu convingerile negative apărute din experiențele neplăcute anterioare, să elimine factorii care ar conduce la noi experiențe negative.

Elevii pot lupta cu anxietatea la matematică dacă acceptă că oricine poate progresa la matematică (deoarece capacitatea creierului de a procesa informația poate fi dezvoltată), dacă descoperă și interiorizează necesitatea învățării conceptelor matematice pentru a fi aplicate în cariera profesională, dacă adaptează metode de învățare a matematicii la nevoile personale și dacă sunt conștienți că este necesar să caute ajutor atunci când au dificultăți (adaptat după Johnston-Wilder, 2015).

Concluzii

Anxietatea la matematică este un fenomen întâlnit foarte frecvent în rândul elevilor, ea se poate manifesta la orice vârstă și este responsabilitatea adulților (părinți și profesori) să recunoască manifestările ei (observând comportamentul și reacțiile în contextul specific al studiului matematicii) și să îi sprijine pe copii și adolescenți în efortul lor de a o depăși.

Strategiile de reducere a fenomenului prezentat în acest articol sunt variate și este necesar să fie construite specific pentru fiecare din factorii implicați (elevi, profesori, părinți) ținând cont de direcțiile de acțiune identificate anterior și nu numai. Specificitatea învățării matematicii ține și de contextul social, cultural și economic în care se desfășoară și pot fi identificați noi factori și noi direcții de acțiune pentru a eficientiza procesul.

Bibliografie

1. Cemen, P.B. (1987). The nature of mathematics anxiety. (Report No. SE 048 689). Stillwater, OK: Oklahoma State University. (ERIC Document Reproduction Service No. ED 287 729).
2. Johnston-Wilder, S., Pardoe, S., Almehrz, B., Marsh, J. Richards, S. (2016). Developing teaching for mathematical resilience in further education. *9th International Conference of Education, Research and Innovation, ICERI2016, Seville (SPAIN), 14th - 16th of November, 2016.*
3. Jones, W. G. (2001). Applying Psychology to the Teaching of Basic Math: A Case Study. *Inquiry*, 6(2), 60-65.
4. Lyons IM, Beilock SL (2012) When Math Hurts: Math Anxiety Predicts Pain Network Activation in Anticipation of Doing Math. *PLoS ONE* 7(10): e48076.doi:10.1371/journal.pone.0048076

ÎMPREUNĂ REUȘIM: ȘCOALĂ, FAMILIE, COMUNITATE

Prof. Otilia SANDU, ISJ Botoșani

Relația școală-familie-comunitate în educația copilului a căpătat noi valențe, odată cu apariția noțiunii de asigurare a calității în învățământ. Ridicarea calității în educație este un obiectiv major al eforturilor de eficientizare a legăturilor obligatorii dintre școală, comunitatea locală și familiile elevilor, aceștia fiind beneficiarii direcți ai efortului făcut de școală în acest sens.

O problemă stringentă pentru România o reprezintă responsabilitatea locală pentru calitatea educației și succesul școlar, care reclamă căi diferite de stabilire a relațiilor de colaborare între școli, familii și comunități. Avem în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și adolescenților. Școlile care duc la bun sfârșit mult mai eficient această responsabilitate se consideră pe ele însele și elevii lor ca parte a sistemului social ce include familiile și comunitățile. Cercetările desfășurate în Statele Unite și în unele țări din Europa arată că atunci când școlile, familiile și comunitățile lucrează împreună ca parteneri, beneficiarii sunt elevii.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice. În țările dezvoltate, cu deosebire pe continentul nord - american, parteneriatele școală - familie - comunitate sunt esențiale în procesul de educație a elevilor și în succesul lor la școală.

Alături de școală care asigură maxima comunicare între generații, familia și comunitatea au o deosebită valoare în formarea personalității copilului. Fiecare om vine pe lume cu o anumită zestre nativă, apoi grație climatului afectiv din familie, copilul cunoaște lumea din jur printr-un permanent dialog cu cei mari, învață și poate să iubească, comunică, se ghidează după anumite modele, imită diferite acțiuni până își formează propriile valori, propriile principii despre lume, despre viață.

În relația școală - familie - comunitate trebuie să existe relații de respect, de acceptare reciprocă, de simpatie și admirație, nu de suspiciune, nedumerire sau iritare și provocare. Relațiile dintre școală, elevi, familiile acestora și comunitate trebuie să fie bazate pe contact și colaborare, pe transmitere de informații și prezentare a unor stări de lucruri, de influențe pozitive asupra comportamentelor elevilor, pe trăiri afective și emoționale reciproce în diferite forme de manifestare.

Pentru atingerea unui nivel de calitate ridicat în eficientizarea relației școală - elev - familie -comunitate, este necesar de abordat un stil empatic de comunicare între părți ce trebuie transpus în psihologia mentală a elevului astfel încât să se producă o apropiere între părți, păstrând însă o neutralitate necesară și un echilibru constant și permisiv.

Au existat întotdeauna educatori excelenți și părinți iubitori, care nu și-au pus probabil atâtea probleme și totuși au reușit foarte bine; dar poate că acest lucru era mai ușor într-o lume foarte statornică, în care tradiția avea ultimul cuvânt. Modificarea pe care au suferit-o, în curs de o generație sau două, relațiile dintre părinți și copii, dintre adulți și tineri, apare mai vădită în considerația pentru copil ce "are semnificația de recunoaștere intimă și profundă a valorii persoanei copilului și de încredere în potențialul lui de dezvoltare" (Osterrieth, P., 1973, p.70).

În cadrul abordărilor contemporane ale fenomenului educațional se impune tot mai mult implicarea cadrelor didactice în relații de cooperare cu părinții copiilor și cu alți factori sociali interesați de educație. Rolul cadrelor didactice nu se reduce doar la educația la catedră sau în clasă, ci presupune o astfel de activitate în fiecare relație cu elevii și familiile acestora, desfășurând o muncă de dezvoltare, de conducere și de îndrumare. O relație eficientă cadru didactic – părinte presupune, printre altele, o ascultare activă, implicarea familiei în acțiunile extrașcolare ale copilului, cultivarea și practicarea toleranței față de un punct de vedere diferit.

Cooperarea activă a școlii și a învățătorilor cu ceilalți factori educaționali – familia, comunitatea locală, mass-media, biserica, organizații nonguvernamentale – trebuie să conducă la realizarea unor parteneriate viabile, de natură să permită o abordare pozitivă a problemelor diverse ale tinerilor elevi. Școala trebuie să găsească formele optime prin care cei implicați în acest proces de educare să poată gestiona resursele umane, să aibă cunoștințe de psihologie și pedagogie, să se poată adapta rapid la managementul schimbărilor din societatea actuală. Totuși, rolul important, cel puțin acum, îl are școala, cadrele didactice, învățătorul care, prin activitățile elaborate, pot dezvolta la elevi norme și conduite sociomorale, pot dezvolta abilități și conduite morale și civice, în contextul european actual.

În acest sens, școala poate participa și interacționa dezinteresată cu familiile elevilor, poate iniția activități utile în școală sau în afara acesteia, sprijină actorii implicați pentru a se cunoaște pe sine și pentru a înțelege normele moral - civice, poate îmbunătăți calitatea vieții și performanțele elevilor, poate forma abilități de gândire independentă și critică etc. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii.

Lecțiile cu accentuat caracter practic, care obligă la observație, la intervenție personală, dar și la cooperare plac și descătușează energiile mintale și sufletești. Limbile se dezleagă cu ușurință și bucuriile reușitelor vor fi evidente.

Prin prezentarea unor modele comportamentale, pe cât posibil într-o comunitate, veți observa îmbunătățirea rezultatelor școlare și o însușire mai bună a valorilor morale. Una este să le vorbești despre cele mai importante funcții în comunitate (primar, preot, polițist etc.) și alta este să vorbească ei însuși cu oamenii care reprezintă aceste funcții.

Degeaba povestiți despre obiceiuri și tradiții elevilor dumneavoastră dacă nu luați parte împreună cu ei și oamenii din comunitatea locală la șezători, clăci, la slujbele de la biserică. Veți vedea ce mult se mândresc și nu vor mai conțeni povestind despre ce-au realizat.

Îi învățăm pe copii să nu fure, să nu lovească, să nu mintă, dar nu i-am dus niciodată la o secție de poliție să concretizeze consecințele actelor negative. Le-am spus cum să-și păstreze sănătatea, dar nu le-am arătat un spital și ce dureros este să fi bolnav. O să constatați nu numai respectarea regulilor de igienă pentru a nu se îmbolnăvi, dar și dorința de a deveni omul care salvează vieți – doctorul.

Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio-moral am urmărit implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Activitățile desfășurate au avut tocmai rolul apropierii de aceste instituții, a comunicării directe și a unui schimb de impresii și păreri. Elevii au participat cu interes și chiar s-au pus în situații de viață adevărate fiind primar, polițist, preot, doctor, etc.

Sensibilizarea reprezentanților comunităților locale cu privire la problemele școlii a reprezentat o dimensiune deosebit de necesară pentru realizarea obiectivelor parteneriatului; și aceasta deoarece orice abordare abruptă, resimțită ca o ingerință autoritară în problemele comunității este și va fi sortită eșecului; în plus orice acțiune de dezvoltare nu este eficientă dacă nu este înțeleasă și preluată ulterior de comunitate.

Concluziile întâlnirilor, aprecierile făcute de participanți în timpul evaluării finale a activităților, ecourile parteneriatului au dovedit că acțiunile de sensibilizare comunitară desfășurate au reprezentat un important cadru organizat de dialog și comunicare, așteptat de mult și resimțit ca necesar de toți participanții. S-a constatat o dorință de colaborare, conștientizându-se importanța școlii pentru comunitate și necesitatea sprijinirii școlii de către aceasta.

Exemple de prezentare a modelelor comportamentale sunt multe, dar tu ca dascăl, modelator de suflete trebuie să dorești să creezi acea comuniune familie – școală – comunitate, în primul rând fiind sincer cu tine însuși și cu ceilalți în tot ce faci și ce grăiești, fiind dispus să înveți mereu, alergând alături într-o cursă pentru cunoaștere, către un țel.

Valoarea educației crește într-o lume în care schimbările s-au accelerat simțitor, într-o societate a opțiunilor individuale și sociale multiple, marcată de o multitudine de tranziții, de naturi diferite. Educația este somată să răspundă provocărilor unei lumi a societăților și

indivizilor în derută, o lume în care s-au pierdut și se pierd repere, sisteme de referință, iar sistemele etice se află în criză. Ea trebuie să construiască drumuri noi pentru speranță, prin formarea unor cadre cât mai flexibile, a unor capacități și comportamente capabile să facă față schimbării permanente și să adapteze elevul la incertitudine și complexitate. Școala este chemată să contribuie decisiv la reconstrucția spirituală, la redefinirea unor noi sisteme de valori.

În prezent România cunoaște o încercare de redefinire a rolului social al educației, în contextul unui ”parteneriat pentru educație”, un dialog deschis, lucid, responsabil, între toți factorii educaționali (familie, Biserică, școală, comunitate locală). Școala se deschide spre mediul comunitar și se fac propuneri de realizare a osmozei școală - comunitate (școala în comunitate și comunitatea în școală), în perspectiva înțelegerii școlii ca un centru cultural și civic, centru complex de învățare la îndemâna tuturor, tineri și mai puțin tineri.

Bibliografie:

- Agabrian Mircea, „Parteneriate familie – școală - comunitate”, Editura Institutul European, Iași, 2005;
- Baran Pescaru Adina, „Parteneriat în educație: școală - familie - comunitate ”, Editura Aramis, București, 2004;
- Chiru Mihaela, „Cu părinții la școală – ghid pentru profesori”, Editura Humanitas Educațional, București, 2003.

PROFESORUL, GRĂDINAR DE SUFLETE...

Prof. Felicia NĂPÎRCĂ, Liceul Teoretic”Dr. Mihai Ciucă” Săveni

Motto:

„O educație bine făcută poate întotdeauna să scoată dintr-un suflet ,oricare ar fi el, partea folositoare pe care o conține ”

(Victor Hugo)

Copiii se deschid și se dezvoltă sub ochii noștri ca niște flori. Această”înflorire” este pentru un dascăl cea mai înaltă răsplată!

Educația este un drept esențial al fiecărui copil și trebuie să se adreseze tuturor copiilor, valorizând diferențele care există între ei, de ordin cultural, economic, rasial, religios, de ritm și de stil de învățare, de deficiențe posibile, de tulburări ale învățării și dezvoltării individuale. Dreptul la educație nu trebuie refuzat nimănui. Educația oferă tuturor o șansă, o ieșire din sărăcie, din dependență. O persoană care are acces la oportunitățile educaționale este în situația de a-și croi singură drumul în viață.

Exigențele față de educația generațiilor destinate deceniilor următoare au impus ample schimbări în proiectarea și implementarea politicilor și strategiilor educaționale din majoritatea statelor lumii. În aceste condiții, școala nu mai reprezintă doar o instituție unde copiii vin să primească informații, ci un loc unde trebuie să învețe toți cei care lucrează. Dacă până acum, profesorul era considerat principala sursă de informații pentru o anumită disciplină, într-un anumit domeniu, datorită democratizării accesului la cunoștințe, profesorul devine un organizator, o călăuză a învățării, oferind elevilor, în locul tradiționalei “transmiteri a cunoștințelor”, veritabile “experiențe de învățare”, provocând elevii să descopere și să aplice în practică noile cunoștințe dobândite.

Cum își propune școala să realizeze aceste lucruri?

În primul rând, profesorul trebuie să știe că are un rol foarte important în programul de educare al elevilor. El nu este doar o persoană titrată care are anumite cunoștințe într-un domeniu și pe care trebuie să le dezvăluie elevilor săi. Nu acest lucru face din acea persoană un profesor adevărat. Mai întâi de toate, profesorul nu trebuie să uite că el este om, cu valori, cu principii, cu dragoste de țară și de cultura acesteia, dar și cu înclinație spre interculturalitate. Profesorul trebuie să fie capabil să inspire aceste valori elevilor săi, ba chiar mai mult, el însuși să fie un model, un exemplu viu pe care elevii să-l poată observa și urma. Profesorul trebuie să depășească barierele unui proces de predare-învățare-evaluare rigid, impersonal și lipsit de aplicabilitate practică, care are menirea doar de acumulare a unor cunoștințe fără să fie înrădăcinate în sufletul, personalitatea și în viața de zi cu zi a elevilor.

În al doilea rând, profesorul trebuie să fie un bun psihopedagog, să cunoască elevii în totalitatea lor, nu doar în activitatea de la clasă. El trebuie să se raporteze la elevi nu individual, ci personal, fapt care implică o relație de cunoaștere reciprocă, de completare și de ajutorare. Fiecare elev este o persoană cu diferite abilități, pasiuni, dorințe, iar profesorul are datoria de a descoperi aceste înclinații personale și să țină cont de ele, să îl ajute pe elev să și le dezvolte. Aceasta înseamnă că trebuie să se pună accentul pe competențele specifice fiecărui elev în parte, să se dezvolte aceste competențe pentru a se ajunge la performanță.

Și nu în ultimul rând, profesorul are datoria de a accepta că în clasă există o mare diversitate de elevi care au diferite capacități și nevoi intelectuale, diferite stiluri de raportare la curriculumul școlar, diferite metode pentru a-și însuși cunoștințele. De aceea, profesorul trebuie să se adapteze unor astfel de cerințe venite din partea elevilor, să adapteze, de fapt, stilul propriu de predare astfel încât acesta să se plieze pe necesitățile fiecărui elev luat individual, ca persoană, să încerce să-i integreze în colectivitate, să mențină o strânsă legătură și cu părinții pentru o mai bună dezvoltare a personalității și a capacităților lor intelectuale. Astfel, profesorul devine organizator al învățării. El trebuie să participe activ la viața elevilor luați ca diversitate în unitate, scopul acestuia fiind acela de a-i ajuta pe elevi, ca după băncile școlii, să se integreze în societate, să fie preveniți de eventualele pericole, să li se precizeze propriile avantaje și modalități prin care ar putea să aibă o carieră de succes.

Acest nou tip de abordare a educației este centrat pe elev și pe nevoile acestuia, pe încercarea de integrare a elevilor într-o societate mereu aflată în schimbare. Ea are rolul de a dezvolta competențe individuale și de a promova adevăratele valori, de a deschide noi perspective elevilor, de a-i pregăti pentru viitor, și nu doar pe cei cu extraordinare capacități intelectuale, ci pe toți, în funcție de înclinațiile și de dorințele lor.

A fi bun educator implică orientarea spre viitor, atât prin remodelarea comportamentului pedagogic în perspectiva noilor cerințe sociale, cât și prin promovarea și susținerea reformelor în educație.

Dacă noi, educatorii, nu suntem deschiși la schimbare nici o schimbare nu se va face, indiferent de planuri, de măsuri, de ordonanțe. Cadrul didactic este nevoit să progreseze mereu, să-și mențină trează curiozitatea spirituală și dorința de inovație, deoarece eficacitatea actului instructiv-educativ este dependentă de calitatea educatorilor, de calificarea și aptitudinile lor, de calitățile lor umane și pedagogice. Cariera didactică presupune dăruire, implicare, muncă asiduă, dar și calități de ordin intelectual, afectiv și moral în conformitate cu marea responsabilitate socială asumată.

Relația educator-copil este esențială pentru climatul socio- educațional. Copiii ne cer timp și răbdare, atenție și înțelegere pentru problemele lor. Orice elev simte nevoia să fie iubit, prețuit, respectat. Pe copii trebuie să-i înțelegi, dar, mai ales, să-i iubești așa cum sunt. Dascălul le poate arăta elevilor iubirea sa prin fiecare cuvânt, gest, prin grija pe care le-o poartă. Îi respectă prin faptul că îi tratează ca pe niște personalități unice. Le dă sentimentul siguranței, mai ales, atunci când acțiunile și cuvintele sale sunt conforme cu un înalt cod moral. O apreciere verbală despre modul în care elevul a răspuns la o întrebare sau a realizat un desen, o lucrare la abilități practice poate să însemne mult pentru imaginea de sine a acestuia. Este bine ca dascălul să recunoască meritele elevilor ori de câte ori are ocazia. Un educator profesionist insuflă elevilor încredere prin motivarea succeselor anterioare, prin încurajare în caz de eșec, prin motivarea obținerii unor succese viitoare printr-o colaborare strânsă, care conferă o încredere reciprocă. Trebuințele de securitate afectivă, comunicare, apartenență, dragoste și înțelegere se satisfac în contextul relațiilor interumane de acceptare reciprocă. Fiecare copil are personalitatea sa pe care trebuie să o respecti și s-o lași să se afirme. Prezența de spirit și tactul pedagogic sunt necesare în folosirea ingenioasă, creatoare a

modalităților de comunicare și influențare, în alternarea, dacă e cazul, a stilurilor educaționale, exercitate cu o autoritate bazată pe competență, experiență, tact. Capacitatea și interesul de a cunoaște, înțelege și comunica cu copilul, intuiția psihologică, simțul măsurii, creativitatea, optimismul, tactul pedagogic reprezintă elementele esențiale ale aptitudinii pedagogice, acea dimensiune esențială a conduitei profesionale a dascălului. Comportamentul empatic, ce permite intrarea în rezonanță psihică cu copilul, facilitează acceptarea psihologică reciprocă copil-educator, eliminarea rezistenței și reticenței în comunicare, susținerea încrederii în sine pentru reușita învățării școlare, orientarea copilului spre autonomie și desăvârșirea de sine.

Adevăratul dascăl este cel care dovedește dragoste de oameni, atașament, răbdare, bunătate, înțelegere, perseverență, inteligență. Este înzestrat cu har și a fost trimis de Dumnezeu pe Pământ pentru a împărți lumină și căldură. Menirea lor este de a dăruia cu mintea și sufletul.

Orice dascăl, în încercarea de a deveni „cel mai bun”, își pune multe întrebări:

Ce este el pentru copii?

...O carte deschisă ușor de descifrat, o traistă cu povești, un actor, un povestitor, un sportiv, un psiholog, un părinte, un model, un sac plin cu imaginații și creativitate, o inimă plină cu sentimente calde, un doctor al minții și al sufletului...

Ce oferă copilului?

...Deschidere și manifestare spre nou, posibilitate de cunoaștere de sine, de noi oameni, de viață în colectivitate, posibilitate de a crea o atmosferă caldă, de a lucra, de a coopera, de a observa, de a înțelege, de a se adapta situațiilor, de a-i învăța pe copii să învețe și să trăiască în siguranță și stăpânire de sine, sinceritate, înțelegere și comunicare...

Ce așteaptă de la copii?

...Să fie deschiși, receptivi, să vorbească fără rețineri, să-și exprime bucuriile și temerile, să învețe respectul de sine, să se exteriorizeze, să acumuleze experiențe, să devină prieteni de nădejde...

Este greu de definit dascălul ideal...pentru mine,el este dascălul cu vocație, care este adânc pătruns de noblețea profesiei sale, cu o solidă informație de specialitate, continuu avid de cunoaștere, dar mai ales, fericit să dăruie fapturilor care cresc și se formează sub ochii săi, o parte a inimii sale .

„Suferința dispare , dragostea rămâne.

Pentru un singur elev pe care l-ai salvat are rost întreaga trudă.

Arată-ți dragostea și respectul ajutându-i să-și descopere calitățile.

Învăță-i pe oameni să devină mai buni-

Să-și vadă Eul autentic și pur-

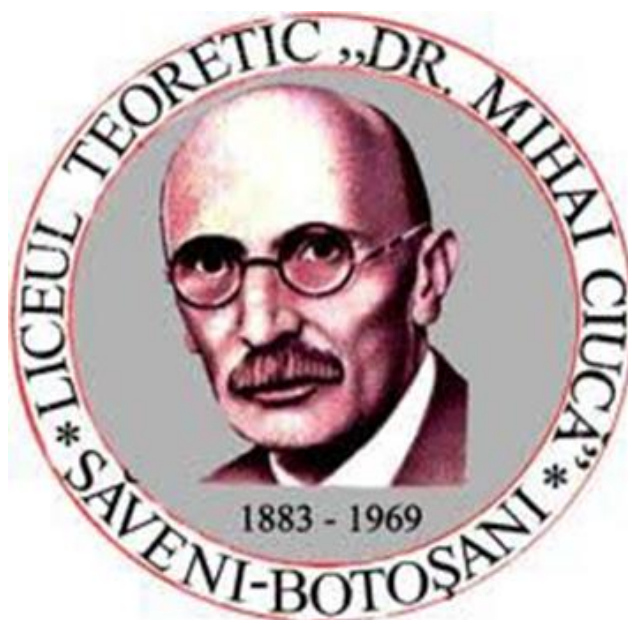
Să-și descopere puterea de vindecare.

Învăță-i să dăruiască... numai astfel vor izbuti”

Jack Canfield

Bibliografie:

1. Păcurari, O. - Strategii didactice inovative, Editura Sigma, București, 2003
2. Ungureanu, D. - Educația integrată și școala inclusivă, Editura de Vest, Timișoara, 2000
3. Vrășmaș, T. – Învățământul integrat și/sau inclusiv, București, Editura Aramis, 2001.
4. Vrășmaș T. - Școala și educația pentru toți, București, Editura Miniped, 2004

Cuprins

<i>BALUL BOBOCILOR Noiembrie 2018.....</i>	<i>3</i>
<i>SĂPTĂMÂNA EDUCAȚIEI GLOBALE.....</i>	<i>5</i>
<i>Școala altfel – Să știi mai multe să fii mai bun.....</i>	<i>10</i>
<i>EXEMPLE DE BUNE PRACTICI.....</i>	<i>12</i>
<i>PAGINA ELEVILOR</i>	<i>25</i>
<i>ÎMPREUNĂ REUȘIM: ȘCOALĂ, FAMILIE, COMUNITATE.....</i>	<i>42</i>
<i>PROFESORUL, GRĂDINAR DE SUFLETE... ..</i>	<i>46</i>